

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobce **Alka Trading, s.r.o.**, se sídlem náměstí Svobody 208/16, Znojmo, zastoupeného JUDr. Radkem Coufalem, advokátem se sídlem Lidická 693/5a, Brno proti žalovanému **Ministerstvu zdravotnictví České republiky**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2014, č. j. 5815/2014-NH-30.1-3.2.14,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 29. 4. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 4. 3. 2014, č. j. 5815/2014-NH-30.1-3.2.14 (dále také „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje ze dne 19. 12. 2013, č.j. KHSJM 56123/2013/BM/PRAV. Žalobce se dále domáhal uhrazení náhrady nákladů řízení.

[2] S podanou žalobou podal žalobce návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému zdejší soud usnesením ze dne 28. 5. 2014, č. j. 31A 27/2014-25 vyhověl, a žalobě odkladný účinek přiznal.

[3] Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje uznala žalobce rozhodnutím ze dne 19. 12. 2013, č.j. KHSJM 56123/2013/BM/PRAV, vinným ze spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 6 písm. b) zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami (dále jen „tabákový zákon“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel zařízení společného stravování Cafe d'Eiffel Lavazza nacházejícího se na galerii Obchodního centra Olympia v Brně umožnil dne 16. 11. 2011 kouření na místě, na němž je kouření zakázáno, tj. ve vnitřních prostorách nekuřáckých zařízení, když host provozovny grafickou značku „Kouření zakázáno“ nerespektoval a u stolku v nezastřešené části provozovny na galerii kouřil. Za tento správní delikt byl žalobce potrestán pokutou ve výši 10 000 Kč, dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Ministerstvo zdravotnictví České republiky napadeným rozhodnutím jednak formulačně změnilo skutkovou část výroku rozhodnutí orgánu prvního stupně, a za druhé snížilo výši pokuty na 8 000 Kč. Ve zbytku rozhodnutí potvrdilo.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce se žalobou podanou dne 29. 4. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobce použil tutéž argumentaci jako v odvolacím řízení. Především namítnul, že správní orgán nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, neprovedl žalobcem navržené důkazy a nevyvrátil žalobcovu obranu. Žalobce tvrdil, že osoba porušující zákaz kouření nebyla jeho hostem, nenacházela se v jeho provozovně, tato osoba se procházela ve veřejné části galerie nákupního centra. K prokázání svého tvrzení navrhl opakovaně výsledky svých zaměstnanců a místní šetření. Dále namítnul, že učinil veškerá opatření, aby porušení zákazu kouření v uzavřených prostorách zamezil. Svou provozovnu u vstupu označil grafickým zákazem jako nekuřáckou, v provozovně nebyly popelníky, instruoval své zaměstnance, aby hosty upozornili na zákaz. Sami zaměstnanci si porušení zákazu nevšimli a ani je nikdo neupozornil. Pokud by měl nést někdo odpovědnost za spáchání uvedeného správního deliktu pak provozovatel Obchodního centra Olympia.

[5] Žalobce dále napadl výši pokuty a považoval ji za nepřiměřeně vysokou s ohledem na nízkou závažnost porušení povinnosti. Kromě toho správnímu orgánu vytknul porušení zásady dvojího přičítání, když správní orgán žalobci přičetl jako přítěžující okolnost škodlivost tabákového kouře šířícího se v uzavřených prostorách, když právě to je znakem základní skutkové podstaty. Závěrem vytknul, že správní orgán nezohlednil polehčující okolnosti uvedené výše, tj. učiněná opatření k dodržení zákazu a malá intenzita protiprávního jednání, a kromě nich také dosavadní bezúhonnost žalobce v oblasti ochrany zdraví před vlivem tabáku.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a duplika žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeným soudu dne 12. 6. 2014, navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Za dostatečný důkaz o přítomnosti kouřící osoby u stolku žalobce v nezastřešené části kavárny Cafe d'Eiffel Lavaza považoval kontrolní protokol ze

dne 16. 11. 2011. Při vymezení provozovny vycházel žalovaný z definice uvedené v § 17 odst. 1 živnostenského zákona, tj. jako místa, v němž je živnost provozována. Pro žalovaného bylo nepodstatné, zda dotyčná osoba byla hostem žalobce, nebo se jen u stolu na galerii provozovny usadila. Odpovědnost žalobce je objektivní. Žalovaný kromě toho v návaznosti na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2012, č. j. 31 A 52/2012-56 a Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 2/2013-38, doplnil dokazování o listiny, ze kterých je patrné, že galerie provozovny nemá vlastní zastřešení a není ze všech stran stavebně oddělena od společných prostor obchodního centra. Galerie tedy není uzavřeným prostorem provozovny stravovacích služeb a nejde o vnitřní prostor. Avšak vzhledem k tomu, že galerie se nachází uvnitř obchodního centra, které je samozřejmě zastřešeno a které je veřejnosti volně přístupné, je třeba i tuto galerii považovat podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 1 tabákového zákona za veřejnosti volně přístupný uzavřený prostor provozovny stravovacích služeb. Kdo tyto prostory vlastní nebo kdo do nich má přístup nebylo podstatné. Žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, s tím, že galerie je místem, kde žalobce provozuje svou živnost, současně je to veřejnosti přístupný uzavřený prostor, a proto žalobce ponese za porušení zákazu kouření v tomto prostoru odpovědnost vždy a nikoliv provozovatel obchodního centra. Žalovaný podle svého názoru vyhověl požadavku Nejvyššího správního soudu a odstranil pochybnosti o povaze prostoru. Na galerii by bylo možné kouřit při splnění dvou podmínek, a to zaprvé prostor by byl stavebně oddělený a vyhrazený pro kouření a zadruhé prostor by byl odvětráný do prostředí mimo budovu obchodního centra.

[7] Pokud jde o námitku žalobce, že učinil veškerá opatření, aby zákaz dodržel, žalovaný jí vyvrátil odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v části týkající se objektivní odpovědnosti žalobce a možnosti dopustit se deliktu i omisivně. Povědomí zaměstnanců o porušení zákazu pak bylo bez významu. Žalobce má povinnost být dostatečně aktivní, vyzvat osobu, aby dodržela zákaz, přivolat policii apod., jinak se vystavuje riziku postihu za správní delikt spáchaný omisivním jednáním. Výslech zaměstnanců žalobce byl tedy nadbytečný a neprovedení důkazu zdůvodněno.

[8] Výši pokuty považoval žalovaný za adekvátní, když zákonná sazba pokuty je od 5.000 Kč do 10.000 Kč. Žalovaný za přitěžující okolnost považoval to, že k deliktu došlo ve velkém nákupním centru, kde se pohybuje velké množství lidí, tato kvantita pak není znakem skutkové podstaty a nejde proto o přičítání téhož dvakrát. Zavinění ve formě nedbalosti žalovaný zohlednil při snížení pokuty na 8.000 Kč. Dále je nutné poukázat na přístup žalobce, který po celou dobu necítil za porušení zákazu odpovědnost.

[9] Žalobce se v replice, doručené soudu dne 25. 7. 2014, vyjádřil tak, že nebylo zjištěno a prokázáno, kde se kouřící osoba skutečně nacházela, zda to bylo na galerii žalobce, anebo mimo ni, čímž by byl za porušení zákazu odpovědný provozovatel obchodního domu Olympia. K tomuto zjištění mělo dojít při místním šetření, které však správní orgán neprovedl. Navíc napadl vymezení provozovny jako celou plochu galerie, návštěvník galerie, která je volně průchozí, se zde může volně pohybovat, aniž by byl hostem žalobce a za jednání návštěvníka proto žalobce nenese ani objektivní odpovědnost. Žalovaný se znovu bránil proti nepřihlédnutí k polehčujícím okolnostem při vyměření výše pokuty. Podle žalobce nebyla vyvrácena námitka týkající se zákazu dvojího přičítání. Tabákový zákon zakazuje kouření v určitých místech proto, že jde o místa veřejná, tedy místa s velkým množstvím lidí.

V ostatních místech není kouření regulované. O laxním přístupu žalobce nelze uvažovat, když označil provozovnu cedulemi zakazující kouření a v provozovně neumístil popelníky.

[10] Žalovaný ve své duplice, doručené soudu dne 25. 8. 2014, uvedl, že neprovedl místní šetření, neboť bylo nadbytečné. Vše podstatné bylo popsáno v protokolu Krajské hygienické stanice Jihomoravského Kraje, č.j. KHSMJM 50899/2011/BM/HV. Žalobce až dosud nerozporoval, že by na galerii neprovozoval živnost, tedy že k porušení zákazu došlo v jeho prostorách. Toto bylo vyvráceno fotografiemi provozovny a stavebnětechnickou dokumentací. O tom, že šlo o zákazníka žalobce, svědčilo vyjádření zaměstnankyně žalobce: „Zákazníkovi kouření nebylo umožněno. Kouřil o své vůli.“ Žalovaný považoval odůvodnění svého rozhodnutí za jeden celek, a proto se fakticky zabýval i polehčujícími okolnostmi při vyměření pokuty. Žalovaný považoval nákupní centrum za specifický veřejně přístupný prostor, když v tomto prostoru se běžně pohybují také osoby, pro něž tabákový kouř znamená zvýšené riziko, např. děti, těhotné ženy atd. Ve zbytku se vyjádření shoduje se shora uvedenou argumentací.

[11] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[13] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[14] Na nařízeném soudním jednání dne 27. 4. 2016 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích.

[15] Nejprve je nutné zdůraznit, že v téže věci jde již o druhou žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud v Brně rozhodnul rozsudkem ze dne 19. 12. 2012, č. j. 31A 52/2012-56, o zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Po podané kasační stížnosti potvrdil tento rozsudek Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 2/2013-38. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry Krajského soudu v bodech č. 22 a 23 rozhodnutí, když konstatoval:

„Rovněž Nejvyšší správní soud považuje za správný závěr krajského soudu, že za vnitřní prostor je třeba považovat takový prostor, který je zakrytý, tedy opatřený střešní konstrukcí. Ze správního spisu však nelze dovodit závěr o tom, zda a proč by měla být galerie kavárny, na které se nacházel kouřící host, vnitřním prostorem. Ve shodě s krajským soudem Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud je galerie kavárny otevřená (nezastřešená), nemohlo by to díky umístění kavárny uvnitř obchodního centra Olympia znamenat, že na galerii je kouření dovoleno, neboť galerie se stále nachází ve

vnitřním prostorem obchodního centra. Vnitřní prostor obchodního centra je pak třeba považovat za veřejnosti volně přístupné uzavřené prostory. “

[16] Naopak závěry Krajského soudu v Brně v dílčích částech pozměnil, a to tak, že:

„[24] Úvaha správního orgánu o povaze prostor, kde došlo k porušení zákazu kouření, je zásadní pro stanovení, jaká právní povinnost byla porušena a kdo za toto porušení odpovídá. Podle ust. § 24 odst. 6 písm. b) tabákového zákona se fyzická nebo právnická osoba se jako provozovatel dopustí správního deliktu tím, že umožní kouření na místě, na němž je kouření tímto zákonem nebo obecně závaznou vyhláškou obce zakázáno. Přitom podle ust. § 2 písm. b) tabákového zákona rozumí provozovatelem fyzická nebo právnická osoba, která splňuje podmínky stanovené zvláštními právními předpisy. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tedy zjevné, že odpovědným subjektem za spáchání tohoto správního deliktu má být osoba (fyzická či právnická), která v prostoru, kde je kouření zakázáno, provozuje živnost. Zákon tak logicky akcentuje povinnost provozovatele zajistit dodržování zákazu kouření v prostoru, kde provozuje svou živnost.

[25] V projednávané věci žalobce nezpochybnil, že by k porušení zákazu kouření došlo mimo prostor, ve kterém provozuje svoji živnost, resp. že by galerie kavárny nebyla prostorem, kde žalobce provozuje svoji živnost. Je tak zjevné, že za porušení zákazu kouření v prostoru na galerii kavárny bude v každém případě nést odpovědnost podle § 24 odst. 6 písm. b) tabákového zákona žalobce. V projednávané věci tak není pochybnost o tom, kdo za správní delikt odpovídá, je však třeba, aby žalovaný vyjasnil povahu prostor, ve kterých k porušení zákazu kouření došlo a tím i vyjasnil, jaká právní povinnost byla porušena. Jinými slovy žalovaný musí objasnit, zda došlo k porušení povinnosti podle § 8 odst. 1 písm. c) tabákového zákona nebo povinnosti podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 1 téhož zákona. V případě porušení povinnosti podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 1 tabákového zákona nevyplývá zákaz kouření z rozhodnutí provozovatele označit zařízení jako nekuřácké, ale z povahy těchto prostor jako veřejnosti volně přístupných uzavřených prostor. V tomto směru Nejvyšší správní soud zpřesňuje právní názor krajského soudu v odůvodnění rozsudku napadeného kasační stížností. [...]

[30] Nejvyšší správní soud tedy koriguje právní názor krajského soudu v tom směru, že není třeba, aby žalovaný prováděl další dokazování za účelem zjištění, zda obsluha kavárny věděla o kouřícím hostu či nikoliv, neboť to není pro posouzení otázky odpovědnosti žalobce za správní delikt relevantní.

[31] Poslední stížnostní námitka se týkala toho, že krajský soud překročil meze žalobních bodů, když shledal nepřezkoumatelnou výši uložené pokuty v prvoinstančním správním rozhodnutí. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na svou předcházející judikaturu zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, ze kterého se podává, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. Dále v odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že výklad v tomto usnesení provedený není oporou názoru, že k vadám podle § 76 odst. 1 s. ř. s. přihlíží soud vždy z moci úřední, jak dovodil první senát. Soud tak sice může učinit, ale jen za určitých

podmínek. Těmi jsou právě případy, kdy rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry. Směřují-li tedy žalobní námitky proti vadám podřaditelným ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., soud podle tohoto ustanovení rozhodnutí zruší bez jednání. V takovém případě není projednání třeba a je nadbytečné zjišťovat souhlas účastníků s rozhodnutím bez jednání. Nesměřují-li však žalobní námitky proti takovým objektivně existujícím vadám, může tak soud učinit, pouze pokud vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů, jinak by dispoziční zásada ztrácela smysl. Bez výslovné žalobní námítky tedy může krajský soud zrušit správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, brání-li nepřezkoumatelnost přezkumu v rozsahu žalobních bodů. Přitom žádný ze žalobních bodů se netýkal výše uložené sankce.“

[17] Zdejší soud nyní k projednávané věci konstatuje, že jak je uvedeno výše, argumentace žalobce je odlišná oproti první žalobě ze dne 27. 6. 2012. Je zjevné, že žalobce zpochybnil to, co dříve nenamítal a nově namítal, že kouřící osoba nebyla jeho hostem a nezdržovala se v jeho provozovně, nýbrž na volně přístupné galerii a z toho dovozuje odpovědnost provozovatele obchodního centra Olympia. Dále rozporoval přiměřenost pokuty a nepřezkoumatelnost jejího zdůvodnění.

[18] Zdejší soud ověřil z předložené spisové dokumentace následující. Ze správního spisu Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje se sídlem v Brně, sp.zn. S-KHSJM 46096/2011 je v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 16. 11. 2011 uvedeno: „Provozovna Cafe d'Eiffel Lavazza se nachází ve veřejnosti přístupném uzavřeném prostoru obchodního centra Olympia. U stolku na galerii kavárny v době výkonu SZD zákazník kouřil...“ Zaměstnanec žalobce k věci do protokolu uvedl: „Zákazníkovi kouření nebylo umožněno. Kouřil o své vůli.“ Žalobce proti pořízenému protokolu nepodal námitky.

[19] Zdejší soud shledává, že z fotografií kavárny Cafe d'Eiffel stažených z webové stránky www.olympia-centrum.cz dne 26. 11. 2013 (ve správním spise založené pod č. j. KHSJM 51928/2013/BM/PRAV) a z fotografií připojených k žádosti o vyjádření k záměru stavebnětechnické úpravy podané žalobcem dne 19. 3. 2012 (ve správním spise založené pod č. j. KHSJM 12222/2012/BM/HV) a i ze samotného záměru stavebnětechnických úprav bylo soudem zjištěno, že žalobcem provozovaná kavárna má dvě části: přízemní a nadzemní – tj. galerii, do které se vchází po schodišti a která svým půdorysem kopíruje přízemní část. Galerie není průchozí, jde o ohraničený prostor ze dvou stran skleněným hrazením a ze dvou stran stěnou. Z uspořádání prostoru a možnosti přístupu je dle soudu naprosto zjevné, že do těchto prostor nikdo jiný než host kavárny nevstupuje. Nejedná se o prostor volně průchozí všem návštěvníkům obchodního centra. Galerii proto soud považuje ve shodě s tvrzením žalovaného za součást provozovny žalobce, neboť slouží vyloženě pro jeho podnikatelské účely – výlučně pro jeho hosty.

[20] Pokud jde o důkazy, navržené žalobcem, tj. výslech jeho zaměstnanců a místní šetření, byly nadbytečné. Soud podobně jako žalovaný považoval za dostatečný důkaz kontrolní

protokol, z něhož lze jasně zjistit, že v galerii u stolku seděla osoba, která kouřila. A dále fotografie, z nichž jasně vyplynulo, že prostor kavárny v galerii je vyhrazený pro hosty kavárny, a návštěvník obchodního centra, který zrovna nemá chuť na občerstvení u žalobce, těmito prostorami neprojde. Správní orgán neporušil ustanovení § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, a správně zjistil stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti. Shodně s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu lze konstatovat: „*Je tak zjevné, že za porušení zákazu kouření v prostoru na galerii kavárny bude v každém případě nést odpovědnost podle § 24 odst. 6 písm. b) tabákového zákona žalobce.*“ Z výše uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že je zcela nerozhodné, zda se jednalo o hosta žalobce či nikoliv, podstatné je, že se v provozovně žalobce nacházela osoba, která kouřila tabákový výrobek; s tímto názorem se zdejší soud zcela ztotožňuje a konstatuje, že změněná argumentace žalobce oproti prvnímu řízení (tedy, že se nejednalo o jeho hosta) se s ohledem na výše uvedené jeví jako účelová. Argumentace odpovědností provozovatele obchodního centra Olympia je tedy dle zdejšího soudu s odkazem na výše citovaný závěr Nejvyššího správního soudu **nedůvodná**.

[21] Pokud jde o opatření, která lze po žalobci spravedlivě požadovat, aby zamezil porušení zákazu, opět je třeba dle zdejšího soudu poukázat na odůvodnění výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, body 27 až 30 a to především: „...z ust. § 9 odst. 2 tabákového zákona vyplývá povinnost podniknout aktivní kroky k zajištění dodržování zákazu kouření. Provozovatel je přitom povinen zajistit dodržování zákazu kouření primárně svépomocí (výzvou) a pokud tato výzva není respektována, je povinen podniknout další zákonem předpokládané kroky (tedy požádat policii o zákrok). V projednávané věci žalobce neuvedl, že by personál jeho kavárny podnikl jakékoliv aktivní kroky k zajištění dodržování zákazu kouření. Žalobce nadto tvrdí, že personál kavárny o kouřícím hostu nevěděl. Pokud personál kavárny o kouřícím hostu nevěděl, je zjevné, že žádné kroky k zajištění dodržování zákazu kouření podle § 9 odst. 2 tabákového zákona podniknuty nebyly.“ Zdejší soud se v této věci na tyto závěry Nejvyššího správního soudu plně odkazuje a zcela se s nimi ztotožňuje.

[22] Při přezkumu nepřiměřenosti výše pokuty, jejímu nedostatečnému odůvodnění, nezohlednění polehčujících okolností a dvojího přičítání je třeba vyjít ze strany 14 a 15 napadeného rozhodnutí, na které zdejší soud odkazuje. Žalovaný snížil pokutu z 10.000 Kč, což je maximální výměra pokuty na 8.000 Kč, tj. lehce nad polovinu sazby, která činí 7.500 Kč. Žalovaný se s ohledem na ohrožovací povahu projednávaného deliktu podle soudu správně zaměřil na výpočet nemocí, které pasivní kouření může způsobit, a na popis nejvíce citlivých návštěvníků galerie. V tomto ohledu se správní orgán vypořádal s možným účinkem deliktu a tedy s jeho závažností podle názoru zdejšího soudu dostatečně, jelikož současně vzal při snížení pokuty o 2.000 Kč v potaz: 1) první správní delikt žalobce na úseku ochrany zdraví, 2) krátký čas, kdy zákazník kouřil, 3) fakt, že šlo o jediného zákazníka. Jde o polehčující okolnosti, které se projeví v individualizaci výše pokuty, kterou žalovaný správně odůvodnil. Současně žalovaný správně podotknul, že pokuta, pokud má mít preventivní účinek, musí být dostatečně vysoká, aby se dotkla majetkové sféry žalobce. Žalovaný tak vyhověl judikатурním požadavkům na odůvodnění výše sankce, uvedeným např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 As 72/2009. Úvaha žalobce o porušení zásady dvojího přičítání není v daném případě na místě, neboť je potřeba rozlišit, že obchodní centrum je skutečně prostor, který navštěvuje enormní množství lidí

různého stáří, zdraví atd. Pro srovnání lze uvést jiný veřejnosti přístupný uzavřený prostor třeba koncertní nebo hokejovou halu. Do těchto prostor s větší pravděpodobností slabší a mladší nebo naopak starší jedinci nepřijdou a nebudou tak porušením zákazu tak ohroženi. Prostředí obchodního centra by proto mělo podléhat srovnatelné ochraně jako třeba škola, nemocnice apod. a v tom ohledu je úvaha o přitěžující okolnosti žalovaného správná. Závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí stran výše pokuty jsou podle zdejšího soudu zcela dostatečně a zákonně odůvodněny a zdejší soud je shledává za správné.

[23] Tímto zdejší soud vyčerpал žalobcem uplatněné námitky a konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela zákonné a dostatečně se žalovaný vypořádal s důvody, pro které bylo původní rozhodnutí žalovaného zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19. 12. 2012, č. j. 31A 52/2012-56, a také správně zohlednil závěry kasačního soudu uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 Ads 2/2013-38, proto shledal žalobcem uplatněné námitky za **nedůvodné**.

V. Shrnutí a náklady řízení

[24] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[25] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu